

Arrest

nr. 286 967 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 december 2020.

1.2. Op 26 oktober 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun te zijn. U bent afkomstig uit Kalawal, een subdorp van Barikab in het district Batikot, provincie Nangarhar. U haalde volgende feiten aan in het kader van uw verzoek om internationale bescherming:

Op een namiddag werden u en uw vader op jullie landbouwgronden benaderd door twee gemaskerde talibanleden op de motorfiets. Ze beschuldigden jullie ervan te spioneren voor de checkpost in het dorp. Uw vader ontkende dat, waarna ze zeiden dat u de leeftijd had bereikt om mee met hen jihad te doen. U zou hun moeten helpen om de checkpost aan te vallen. Vier dagen later werd uw vader door talibanleden geslagen waarna hij met de dorpsoudsten van het dorp ging praten. Zij gaven echter aan niet te kunnen helpen. Drie dagen later heeft uw vader u naar een vriend gestuurd in Kabul kamp, een vluchtelingenkamp. U was daar twee nachten toen de taliban 's nachts een brief kwamen afgeven bij u thuis, uw buurman nam die in ontvangst. De daaropvolgende dag ging uw vader naar het districtshuis om met het districtshoofd te praten over het probleem. De dag erna ging uw vader opnieuw naar de dorpsoudsten en kreeg hij een bevestigingsbrief waarin jullie problemen bevestigd werden. De dag daarop hebt u het land verlaten. Na de machtsovername in augustus 2021 werd uw vader beschuldigd door de taliban van spionage en afvalligheid.

Van Afghanistan reisde u via Pakistan en Iran naar Turkije waar u twee en een halve maand verbleef. Vervolgens reisde u via Griekenland en Macedonië naar Servië waar u bijna een half jaar verbleef. Via Roemenië en Duitsland kwam u uiteindelijk op 15 december 2020 in België aan waar u de dag erna verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een foto van uw vader en twee broers, een kopie van de dreigbrief van de taliban, een kopie van de klacht die uw vader neerlegde in het districtshuis, een kopie van de bevestigingsbrief van de dorpsoudsten, een kopie van de overlijdensbevestiging van uw neef, twee foto's van uw neef en een originele envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban die u beschuldigden een ongelovige te zijn omdat u niet was ingegaan op hun verzoek om met hen samen te werken. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Eerst en vooral dient er op te worden gewezen dat u misleidende verklaringen aflegde over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 16 december 2020 gaf u 30.11.2004 op als geboortedatum, wat betekent dat u op dat moment net 16 jaar zou zijn geweest. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 20 januari 2021 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 23,66 jaar was met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Hoewel het mogelijk is dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun exacte geboortedatum, dient te worden opgemerkt dat het gezien de bijzonder grote kloof tussen uw beweerde en vastgestelde leeftijd niet aannemelijk is dat u zich op dit vlak gewoon zou hebben vergist. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw leeftijd, een belangrijk element in de asielprocedure. U gaf dit overigens toe tijdens het persoonlijk onderhoud. U had verklaard minderjarig te zijn omdat men u had gezegd dat u als meerderjarige teruggestuurd zou worden naar Roemenië in het kader van de Dublin procedure. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 7) Deze vaststelling doet reeds twijfelen aan de algemene oprechtheid van uw verklaringen.

Aangaande uw ingeroepen asielmotieven meent het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beschreven werkwijze van de taliban. Zonder dat u ooit direct of indirect benaderd werd door de taliban, werd u op een dag door twee talibanleden aangesproken toen u samen met uw vader op de velden aan het werken was. Ze vroegen wie jullie waren en wat jullie deden en beschuldigden jullie er vervolgens van spionnen te zijn van de checkpost in de buurt. (npo p. 21) Toen uw vader dat ontkende, zeiden ze dat ze dat het volgens hun informatie wel zo was. (npo p. 23) Vervolgens zeiden ze dat u mee met hen jihad moest doen. (npo p. 21) Ze waren van plan checkposten te vernietigen en ze hadden uw hulp daarbij nodig. (npo p. 24) Het is opvallend dat de taliban u zouden komen vragen mee de jihad te doen zonder daarvoor ooit toenadering gezocht te hebben om te polsen of u een persoon was die interesse had in hun visie en missie, in hun werkwijze, of minstens om te trachten u daarvan te overtuigen. Zonder zicht te hebben op wie u was en wat uw houding zou kunnen zijn ten opzichte van een aanslag op een checkpost, besloten ze dat u de geknipte kandidaat was om met hen samen te werken en vertelden ze u meteen bij de eerste ontmoeting over hun plannen om de checkposten te vernietigen. Het is niet logisch dat de taliban zo onbezonnen te werk zouden gaan en hun plannen aan een wildvreemde zouden onthullen, niet wetende wat de persoon in kwestie met de informatie zou doen. Des te meer omdat ze net daarvoor jullie twee keer ervan hadden beschuldigd spionnen te zijn. U zei dat ze dat volgens u speciaal hadden gezegd om jullie bang te maken en onder druk te zetten, zodat u geen andere keuze zou hebben dan in te gaan op hun wens. (npo p. 23) Uw uitleg is echter weinig overtuigend. Maar zelfs al zouden ze het effectief gezegd hebben als drukmiddel om u te overtuigen mee te werken, verandert dat niks aan het feit dat u niet duidelijk maakte waarom de taliban u zouden benaderen en hun plannen uit de doeken doen zonder u eerder benaderd te hebben en een idee te hebben van hoe u over de taliban als groepering denkt. U haalde ook aan dat de taliban in uw regio veel macht hadden en dat de overheid niks kon doen. De bemanning van de checkposten durfden de posten zelfs niet te verlaten. (npo p. 26) Ook noemde u een aantal incidenten waarbij de taliban de afgelopen jaren aanvallen deden op de checkposten in het dorp. (npo p. 14, 15) In die context is het opmerkelijk dat ze plots de hulp van een onervaren jongeman als u nodig hadden om de checkposten aan te vallen. U maakte niet duidelijk waarom de taliban juist u nodig zouden gehad hebben om hun plannen uit te voeren. (npo p. 29)

Voorts konden uw verklaringen over wat er nog gebeurde na uw definitieve vertrek uit Afghanistan allerm minst overtuigen. Behalve – de overigens blote bewering – dat uw vader eenmalig zou zijn benaderd, na de machtsovername en anderhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud (d.i. 26 oktober 2021), waarbij hij er van zou zijn beschuldigd een ongelovige te zijn die werkt als spion, is er hoegenaamd niets meer gebeurd sinds u vertrok uit uw land van herkomst. Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de taliban is het opmerkelijk te noemen dat er al die tijd niets noemenswaardig is gebeurd. U bent vertrokken omstreeks eind 2019, waardoor dit zou betekenen dat uw vader een eerste keer wordt benaderd ruim anderhalf jaar na uw vertrek. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen. U zegt weliswaar dat uw vader gevaar loopt en in angst leeft, maar uit uw verklaringen blijkt dat uw vader tot op heden gewoon in uw dorp kon blijven wonen en er zijn werkzaamheden kon verder zetten, met name zijn gronden bewerken en zijn opbrengsten verkopen op de markt. Gelet op uw verklaringen, dat de taliban toch sterk aanwezig was in uw regio, mag het aldus verbazen dat er ruim anderhalf jaar niets gebeurd alvorens uw vader vervolgens éénmalig wordt beschuldigd een ongelovige spion te zijn. Uit het gedrag van uw vader blijkt allerm minst dat hij een acute vrees koestert op heden. Bovenal doen voorgaande vaststellingen verder twifelen aan uw bewering dat u in het vizier was geraakt van de taliban en aldus aan de geloofwaardigheid van uw uiteengezette relaas.

Terzijde dient opgemerkt te worden dat u noch bij het indienen van uw verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS met enig woord repte over de rekrutering door daesh die u vreesde. U had echter aangehaald op 16 december 2020 dat zowel taliban als daesh u wilden rekruteren. (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, onder 'Motief voor de immigratie naar België') Op het CGVS beweerde u dat u geen problemen had met daesh en dat u dat niet gezegd had of dat u dat niet zo bedoeld had. (npo p. 29) Dat u bij aankomst in België een vluchtmotief aanhaalde, wat u vervolgens maanden later ontkende, is opnieuw een negatieve indicatie voor uw algemene geloofwaardigheid.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat u slechts over twijfelachtige kennis beschikte inzake de documenten die u neerlegde om uw relaas te onderbouwen, met name de dreigbrief van de taliban en de brief van de dorpsoudsten. Er zou hebben ingestaan dat als u niet kwam opdagen, ze u zouden vermoorden en dat jullie ongelovigen zijn. De bedreigingen in de brief waren enkel aan u gericht. (npo p. 25, 26) Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat zowel u als uw familie een genadeloze dood te wachten staat en dat de taliban u om financiële steun gevraagd hadden. (zie vertaling dreigbrief, groene map in administratief dossier) U heeft echter niks vermeld van de geëiste financiële ondersteuning. (npo p. 21,

23, 24) Het is opmerkelijk te noemen dat uw verklaringen verschillen van de inhoud van de brief en dat uw familie klaarblijkelijk wel bedreigd werd. In dat opzicht is het des te opvallender dat u niet aannemelijk kon maken dat uw vader na uw vertrek nog benaderd werd door de taliban en dat hij zijn leven leidt zoals voorheen, aangezien uitdrukkelijk werd vermeld in de brief dat uw familie een gruwelijke dood te wachten staat.

Ook de brief van de dorpsoudsten doet de wenkbrauwen fronsen. In de brief bevestigden de dorpsoudsten van uw geboortedorp de problemen die u ervaren heeft. Uit de vertaling van de brief kan afgeleid worden dat de taliban een uitnodigingsbrief stuurden naar uw huis met de eis dat uw vader u naar de taliban zou brengen. Omdat jullie dat hadden geweigerd, werden jullie bijgevolg met de dood bedreigd en werden jullie eraan herinnerd dat Amerika en de NATO zich zouden terugtrekken. (zie vertaling dreigbrief, groene map in administratief dossier) Op basis van de vertaling van de dreigbrief die u neerlegde, kan afgeleid worden dat die brief de zogezegde tweede brief was waarnaar de dorpsoudsten refereerden. U heeft echter nergens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeld dat u eerst nog een uitnodigingsbrief gekregen zou hebben van de taliban. Daarnaast vermeldde de brief van de dorpsoudsten opnieuw dat jullie met de dood bedreigd werden en niet u alleen. Dat u documenten neerlegde die inhoudelijk tegenstrijdig zijn met uw eigen verklaringen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en wijst op een verzonnen verhaal en een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden met frauduleuze documenten.

Voorgaande bemerkingen vormen aldus bijkomend een indicatie voor een gekunsteld relaas. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kunnen brieven van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. Aan door een verzoeker bijgebracht document kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

U legde verder nog de kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een foto van uw vader en twee broers neer. Deze documenten staven uw identiteit en afkomst uit Batikot, elementen die op zich door het CGVS niet betwist worden. U legde aangaande uw neef een kopie van een overlijdensbevestiging en enkele foto's voor. Deze documenten tonen an sich evenwel niet aan dat uw neef om het leven zou zijn gekomen in de door u uiteengezette omstandigheden, laat staan dat uit deze documenten zou kunnen blijken dat dit overlijden zou zijn voortgekomen uit een eerdere rekrutering onder dwang door de taliban. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake uw neef geen geïndividualiseerde vrees in uw hoofd aantonen. De originele envelop is de envelop waarin u de documenten had meegebracht naar het CGVS en heeft verder eveneens geen bewijswaarde voor wat betreft de door u aangehaalde asielmotieven. Over de kopie van de klacht die uw vader neerlegde in het districtshuis kan, in navolging van de dreigbrief en brief van de dorpsoudsten, evenzeer worden gewezen op de wijdverspreide corruptie in Afghanistan waarbij allerlei documenten al dan niet tegen betaling kunnen verkregen worden. Dit maakt dat ook de bewijswaarde van dit stuk ernstig gerelativeerd dient te worden.

Al deze vaststellingen samen genomen, kan er enkel geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangekaarte problemen met de taliban. Bijgevolg kon u niet aantonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve dient ingegaan te worden op de opmerking van uw advocaat. Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat aan dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan te vrezen heeft omwille van verwestering omdat u al een tijdje in Europa bent. (npv p. 30) Buiten het feit dat u al een tijdje hier bent, werd er echter niks concreets aangehaald om dit te staven. U haalde zelf tijdens het persoonlijke onderhoud geen zaken aan die daarmee verband houden en bevestigde dat u al uw problemen had kunnen aankaarten. (npv p. 30) Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan door verwestering vervolging te vrezen hebt of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban

zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het

conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Batkot, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Blijkens een lezing van het verzoekschrift uit verzoeker zijn bezwaren van de bestreden beslissing zonder formeel een middel in te roepen. Het eerste bezwaar dat verzoeker uit heeft betrekking op de beoordeling van zijn foutieve weergave van zijn leeftijd. Hij betoogt dat hij niet echt op de hoogte is van zijn correcte leeftijd. Daarbij heeft hij zich niet als minderjarige aangemeld om de asielinstanties te misleiden, maar om niet te moeten terugkeren naar Roemenië. Met betrekking tot de motieven over de verklaarde werkwijze van de taliban en de reden waarom zij verzoeker zouden rekruteren, stelt hij vooreerst dat hij zijn verklaringen bevestigt. Hij stelt vervolgens dat de reden waarom de taliban hem benaderd zouden hebben is dat hij en zijn vader soms leveringen deden aan de geviseerde checkpoints. Hij stelt dat de taliban wisten dat zijn vader een goed contact had met de bemanning van de checkpoints en hun vertrouwen genoot. Doordat de taliban overal in de regio aanwezig waren en veel macht hadden wisten zij heel goed wie welke contacten had. Waardoor verzoeker en zijn vader voor hun dus geen wildvreemde was en het dus niet zo onlogisch is dat ze zijn te werk gingen zoals verzoeker verklaarde. Verzoeker gaat verder in op de motieven omtrent het gebrek aan gevolgen voor zijn vader na zijn vertrek en stelt dat hij bevestigt dat zijn vader niet meer werd lastiggevallen tot kort na de machtsovername. Hetgeen volgens hem niet vreemd is daar de taliban ouderen met rust laten en zij wisten dat verzoeker zich niet meer in het dorp bevond. Hij stelt daarbij dat hij niet weet waarom zijn vader dan wel na de machtsovername terug in het vizier is gekomen. Hij vervolgt door omtrent de motieven dat hij op zijn niet begeleide minderjarige fiche heeft vermeld ook door Daesh te zijn benaderd, te stellen dat zulke fiches geen betrouwbare documenten zijn en dat deze meestal zeer aleatoir ingevuld zijn. Verder gaat verzoeker in op de motieven met betrekking tot de documenten die hij neerlegde. Hij stelt dat hij zijn best gedaan heeft om alle bewijsstukken naar voren te brengen, dat hetgeen zijn neef overkomen is weldegelijk een essentieel element is in zijn eigen vrees en dat het belangrijk is dat verwerende partij zijn origine niet betwist. Met betrekking tot de motieven over zijn vrees om terug te keren door zijn verwestering stelt verzoeker dat deze oppervlakkig zijn en dat het voor zich spreekt dat terugkeerders als verraders worden gezien.

Ten slotte uit verzoeker zijn commentaar bij de motieven omtrent de subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) betoogt hij als volgt: *"Ten eerste is de periode van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn : -zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens) -bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zij, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren. -waar er geen rechtstaat is, is het geweld per definitie willekeurig en een andere invulling van het begrip dringt zich op Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou liet aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 I Global Crisis Response Platform (iom.int) Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit liet tegendeel blijkt."*

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) stelt verzoeker: *"Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder dat toepassingsgebied. Enerzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden; deze zijn in elk geval aantoonbaar. Anderzijds is er een situatie die wordt veroorzaakt door liet handelen en/of liet nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat. Inderdaad, in casu dient neen ten eerste te benadrukken dat ook het nalaten te handelen in het geval van de Taliban ernstige repercussies heeft op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers. De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu*

de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn "van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld. De socio-economische precaire situatie is drastisch verslechterd na de machtsovername, en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd/ of niet werd gevoerd, met name ook liet niet beantwoorden aan de "benchmarks" voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp. Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing vooringenomen is en niet gebaseerd op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn. Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in liet ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over "de machtsovername door de Taliban" maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit "regime", temeer daar het internationaal niet erkend wordt. Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van "bescherming" intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde overheid."

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te kennen of hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een afschrift van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijs van aanstelling BJB (stuk 2).

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 24 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten" (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren en te beoordelen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een kopie neer van zijn taskara (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit Kalawal, een subdorp van Barikab in het district Batikot van de provincie Nangarhar.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werden verzoeker en zijn vader op hun velden door twee gemaskerde taliban leden benaderd. Deze beschuldigten hen ervan te spioneren voor de overheidscheckpost van het dorp. Verzoekers vader ontkende dit. Hierna zeiden de talibanleden dat verzoeker de leeftijd bereikt had om aan de jihad deel te nemen door de checkpost aan te vallen. Vier dagen later werd verzoekers vader door talibanleden geslagen waarna hij met de dorpsoudsten van het dorp ging praten. Zij gaven echter aan niet te kunnen helpen. Drie dagen later heeft verzoekers vader hem naar een vriend gestuurd in Kabul kamp, een vluchtelingenkamp. Verzoeker was daar twee nachten toen de taliban 's nachts een brief kwamen afgeven bij hem thuis. De daaropvolgende dag ging verzoekers vader naar het districtshuis om met het districtshoofd te praten over het probleem. De dag erna ging deze opnieuw naar de dorpsoudsten en kreeg hij een bevestigingsbrief waarin hun problemen bevestigd werden. De dag erna verliet verzoeker Afghanistan. Na de machtsovername in augustus 2021 werd verzoekers vader beschuldigd door de taliban van spionage en afvalligheid. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

5.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoeker verklaarde leeftijd van 16 jaar bij registratie van zijn verzoek om internationale bescherming verschilt van het resultaat van de leeftijdstest die werd uitgevoerd op 20 januari 2021. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat werd geconcludeerd dat verzoekers leeftijd op 20 januari 2021 23, 66 jaar was met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Gevraagd waarom hij zich minderjarig verklaarde verzoeker dat hij dit had gedaan om te vermijden dat hij onder de Dublin verordening zou worden teruggestuurd naar Roemenië (notities PO, p. 7). Verzoeker verklaarde evenwel zelf spontaan niet precies te weten wat zijn leeftijd is, dat de leeftijd op zijn taskara enkel berust op een schatting op basis van zijn lichaamsbouw en dat hij zelf dacht ongeveer achttien jaar oud te zijn op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud (*idem*). Ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat het mogelijk is dat veel Afghanen hun correcte leeftijd niet kennen. Zo verzoekers verklaring bij registratie niet noodzakelijk impliceert dat verzoeker de asielinstanties trachtte te misleiden inzake zijn asielmotieven als dusdanig, zoals verzoeker betoogt, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat verzoeker zelf stelde dat hij zich minderjarig verklaarde om te vermijden dat hij naar Roemenië werd teruggestuurd, zodat hij zich in elk geval met dat oogmerk minderjarig verklaarde. Wat er ook van zij, uit wat hierna volgt blijkt dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen niet aannemelijk maakt en dat de het vastgestelde verschil tussen de door verzoeker verklaarde leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest daarbij niet determinerend is.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Kalawal niet aannemelijk maakt om de volgende redenen.

De Raad stelt vooreerst, in navolging van de bestreden beslissing vast dat in de door verzoeker geschetste context, zijn beschrijving van de manier waarop de taliban te werk zou zijn gegaan bij hun poging om hem in te schakelen in hun opzet om checkposten te vernietigen, weinig geloofwaardig is. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat de talibanleden die hem en zijn vader benaderden op die bewust dag of andere leden van de taliban hen reeds kenden, toenadering hadden gezocht of op een andere manier hadden trachten te weten te komen of verzoeker en zijn vader te vertrouwen waren. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"Aangaande uw ingeroepen asielmotieven meent het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beschreven werkwijze van de taliban. Zonder dat u ooit direct of indirect benaderd werd door de taliban, werd u op een dag door twee talibanleden aangesproken toen u samen met uw vader op de velden aan het werken was. Ze vroegen wie jullie waren en wat jullie deden en beschuldigden jullie er vervolgens van spionnen te zijn van de checkpost in de buurt. (npo p. 21) Toen uw vader dat ontkende, zeiden ze dat ze dat het volgens hun informatie wel zo was. (npo p. 23) Vervolgens zeiden ze dat u mee met hen jihad moest doen. (npo p. 21) Ze waren van plan checkposten te vernietigen en ze hadden uw hulp daarbij nodig. (npo p. 24) Het is opvallend dat de taliban u zouden komen vragen mee de jihad te doen zonder daarvoor ooit toenadering gezocht te hebben om te polsen of u een persoon was die interesse had in hun visie en missie, in hun werkwijze, of minstens om te trachten u daarvan te overtuigen. Zonder zicht te hebben op wie u was en wat uw houding zou kunnen zijn ten opzichte van een aanslag op een checkpost, besloten ze dat u de geknipte kandidaat was om met hen samen te werken en vertelden ze u meteen bij de eerste ontmoeting over hun plannen om de checkposten te vernietigen. Het is niet logisch dat de taliban zo onbezonnen te werk zouden gaan en hun plannen aan een wildvreemde zouden onthullen, niet wetende wat de persoon in kwestie met de informatie zou doen. Des te meer omdat ze net daarvoor jullie twee keer ervan hadden beschuldigd spionnen te zijn. U zei dat ze dat volgens u speciaal hadden gezegd om jullie bang te maken en onder druk te zetten, zodat u geen andere keuze zou hebben dan in te gaan op hun wens. (npo p. 23) Uw uitleg is echter weinig overtuigend. Maar zelfs al zouden ze het effectief gezegd hebben als drukmiddel om u te overtuigen mee te werken, verandert dat niks aan het feit dat u niet duidelijk maakte waarom de taliban u zouden benaderen en hun plannen uit de doeken doen zonder u eerder benaderd te hebben en een idee te hebben van hoe u over de taliban als groepering denkt. U haalde ook aan dat de taliban in uw regio veel macht hadden en dat de overheid niks kon doen. De bemanning van de checkposten durfden de posten zelfs niet te verlaten. (npo p. 26) Ook noemde u een aantal incidenten waarbij de taliban de afgelopen jaren aanvallen deden op de checkposten in het dorp. (npo p. 14, 15) In die context is het opmerkelijk dat ze plots de hulp van een onervaren jongeman als u nodig hadden om de checkposten aan te vallen. U maakte niet duidelijk waarom de taliban juist u nodig zouden gehad hebben om hun plannen uit te voeren. (npo p. 29)."*

Verzoeker weet voorgaande motieven niet te weerleggen waar hij betoogt dat de taliban specifiek zijn vader en hem zouden hebben benaderd omdat zij soms dingen leverden aan de geviseerde checkpoints en de taliban wisten dat zijn vader en verzoeker goede contacten hadden met de bemanning van de checkpoints. In zoverre verzoeker stelt dat zij soms dingen leverden aan de geviseerde checkpoints, stelt de Raad vast dat hij dit voor het eerst in het verzoekschrift opwerpt, nu in de notities van het persoonlijk onderhoud hier nergens naar wordt gerefereerd, verzoeker ook niet aangeeft waar hij dit zou hebben verklaard en verder ook niet concretiseert welke dingen zij dan wel leverden. Verzoeker verklaarde weliswaar dat de mensen van de checkpoint de mensen van zijn dorp kenden, maar nergens kan worden uit afgeleid dat zij dingen zouden geleverd hebben aan de checkpoint waardoor hij het vertrouwen van de personen in de checkpoint zouden hebben. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat de taliban volgens zijn verklaringen in de voorbije jaren een aantal aanvallen hadden uitgevoerd in het dorp (notities PO, p. 14 – 15) zodat het opmerkelijk is dat verzoeker, die verder geen enkele band had met de taliban, zou zijn uitgekozen om een aanval op de checkpost uit te voeren. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde dat er zowel regeringsgezinde mensen als pro taliban mensen waren in zijn dorp (notities PO, p. 29). Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker met zijn betoog evenmin verklaart waarom, zelfs indien zij in verzoeker een geschikte kandidaat zagen om een aanslag te plegen, zij meteen bij de eerste ontmoeting aan verzoeker hun plan zouden vertellen zonder te weten of hij al dan niet aan de zijde van de taliban stond of hiervoor kon warmgemaakt worden. Indien zij ervan uitgingen dat verzoeker het vertrouwen kon wekken van de personen op de checkpost, is het niet geloofwaardig dat verzoeker meteen op de hoogte zou worden gebracht van het plan om die post aan te vallen zonder eerst te na te gaan of verzoeker hierin te vertrouwen was en of hij niet integendeel deze plannen zou verklikken. Dat de taliban overal in de regio

aanwezig waren en wisten wie contacten hadden en dat zij vooraf polsten door te zeggen dat verzoeker en zijn vader spionnen waren, zoals in het verzoekschrift wordt betoogt, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat volgens zijn verklaringen de talibanleden onmiddellijk bij de eerste ontmoeting duidelijk maakten wat het plan was waarvoor zij verzoeker wilden inschakelen en dat dit, gelet op het feit dat verzoeker geen enkele voorgeschiedenis had met de taliban, weinig geloofwaardig is.

Voorts stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen verzoekers vader na zijn vertrek gedurende een periode van meer dan anderhalf jaar geen problemen zou gekend hebben door verzoekers weigering om mee te werken. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerde benadering door de taliban. Indien verzoeker daadwerkelijk zou geweigerd hebben om mee te werken met de taliban en hun plan voor de aanval op een checkpoint en hij een paar dagen nadat zijn vader zou geslagen zijn omwille van deze weigering, uit zijn dorp zou zijn vertrokken naar Kabul, is het weinig aannemelijk dat zijn vader hierna al die tijd ongemoeid zou zijn gelaten door de taliban. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Voorts konden uw verklaringen over wat er nog gebeurde na uw definitieve vertrek uit Afghanistan allerminst overtuigen. Behalve – de overigens blote bewering – dat uw vader eenmalig zou zijn benaderd, na de machtsovername en anderhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud (d.i. 26 oktober 2021), waarbij hij er van zou zijn beschuldigd een ongelovige te zijn die werkt als spion, is er hoegenaamd niets meer gebeurd sinds u vertrok uit uw land van herkomst. Indien u daadwerkelijk geviseerd werd door de taliban is het opmerkelijk te noemen dat er al die tijd niets noemenswaardig is gebeurd. U bent vertrokken omstreeks eind 2019, waardoor dit zou betekenen dat uw vader een eerste keer wordt benaderd ruim anderhalf jaar na uw vertrek. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen. U zegt weliswaar dat uw vader gevaar loopt en in angst leeft, maar uit uw verklaringen blijkt dat uw vader tot op heden gewoon in uw dorp kon blijven wonen en er zijn werkzaamheden kon verder zetten, met name zijn gronden bewerken en zijn opbrengsten verkopen op de markt. Gelet op uw verklaringen, dat de taliban toch sterk aanwezig was in uw regio, mag het aldus verbazen dat er ruim anderhalf jaar niets gebeurd alvorens uw vader vervolgens éénmalig wordt beschuldigd een ongelovige spion te zijn. Uit het gedrag van uw vader blijkt allerminst dat hij een acute vrees koestert op heden. Bovenal doen voorgaande vaststellingen verder twijfelen aan uw bewering dat u in het vizier was geraakt van de taliban en aldus aan de geloofwaardigheid van uw uiteengezette relaas.”* Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen waar hij stelt dat de taliban ouderen met rust laten en ze wisten dat verzoeker niet meer in het dorp was. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen zelf blijkt dat de taliban verzoekers vader enkele dagen nadat zij verzoeker en zijn vader voor het eerst hadden bedreigd en gezegd dat verzoeker met hen moest samenwerken, hardhandig hebben aangepakt en geslagen, zodat verzoekers stelling dat ouderen worden met rust gelaten door de taliban, alvast niet strookt met zijn eigen verklaringen. Verzoeker weet voorgaande motieven ook niet te weerleggen waar hij stelt dat zijn vader na de machtsovername terug in het vizier is gekomen omwille van oude beschuldigingen, maar toegeeft dat hij er het fijne niet van weet. Verzoeker verklaart hierover dat zijn vader na de machtsovername één keer te zijn tegengehouden waarbij ze stelden dat hij een ongelovige was omdat hij zijn zoon niet naar hen heeft gestuurd (notities PO, p. 28), maar maakt verder geen melding van andere problemen die er zouden geweest zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen hierover, mede in het licht van het feit dat verzoekers vader tot anderhalf jaar na de beweerde vervolgingsfeiten ongemoeid zijn gelaten door de taliban, niet kunnen overtuigen. Bovendien blijkt ook uit zijn verklaringen dat zijn vader nog steeds in hetzelfde huis woont, zijn gronden bewerkt en naar de bazaar gaat (notities PO, p. 8, 28). Tevens kan er ook niet ingezien worden waarom de taliban pas na de machtsovername verzoekers vader zouden viseren gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij daarvoor al redelijk wat wraakacties konden opzetten in zijn regio van herkomst (notities PO, p. 14-16). Voorts stelt de Raad ook vast dat waar verzoeker aangeeft in het verzoekschrift zal trachten nog meer te weten te komen, verzoeker in de loop van de procedure voor de Raad evenmin bijkomende informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat zijn vader geviseerd zou worden door de taliban omwille van de beweerde problemen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zijn vader na verzoekers vertrek nog problemen zou gehad hebben, dat zijn vader en zijn familie ook na de machtsovername nog in hetzelfde dorp en huis zijn blijven wonen en dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekers vader actueel problemen kent omwille van de weigering van verzoeker om mee te werken met de taliban. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn verklaringen dat hij in het vizier was gekomen van de taliban om een checkpoint aan te vallen.

Verder zijn ook verzoekers beperkte kennis over de brieven die hij heeft neergelegd ter staving van zijn relaas en het feit dat deze brieven zijn relaas tegenspreken elementen die wijzen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Ten slotte moet opgemerkt worden dat u slechts over twijfelachtige kennis beschikte inzake de documenten die u neerlegde om uw relaas te onderbouwen, met name de dreigbrief van de taliban en de brief van de dorpsoudsten. Er zou hebben ingestaan dat als u niet kwam opdagen, ze u zouden vermoorden en dat jullie ongelovigen zijn. De bedreigingen in de brief waren enkel aan u gericht. (npo p. 25, 26) Uit de vertaling van de brief blijkt echter dat zowel u als uw familie een genadeloze dood te wachten staat en dat de taliban u om financiële steun gevraagd hadden. (zie vertaling dreigbrief, groene map in administratief dossier) U heeft echter niks vermeld van de geëiste financiële ondersteuning. (npo p. 21, 23, 24) Het is opmerkelijk te noemen dat uw verklaringen verschillen van de inhoud van de brief en dat uw familie klaarblijkelijk wel bedreigd werd. In dat opzicht is het des te opvallender dat u niet aannemelijk kon maken dat uw vader na uw vertrek nog benaderd werd door de taliban en dat hij zijn leven leidt zoals voorheen, aangezien uitdrukkelijk werd vermeld in de brief dat uw familie een gruwelijke dood te wachten staat. Ook de brief van de dorpsoudsten doet de wenkbrauwen fronsen. In de brief bevestigden de dorpsoudsten van uw geboortedorp de problemen die u ervaren heeft. Uit de vertaling van de brief kan afgeleid worden dat de taliban een uitnodigingsbrief stuurden naar uw huis met de eis dat uw vader u naar de taliban zou brengen. Omdat jullie dat hadden geweigerd, werden jullie bijgevolg met de dood bedreigd en werden jullie eraan herinnerd dat Amerika en de NATO zich zouden terugtrekken. (zie vertaling dreigbrief, groene map in administratief dossier) Op basis van de vertaling van de dreigbrief die u neerlegde, kan afgeleid worden dat die brief de zogezegde tweede brief was waarnaar de dorpsoudsten refereerden. U heeft echter nergens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeld dat u eerst nog een uitnodigingsbrief gekregen zou hebben van de taliban. Daarnaast vermeldde de brief van de dorpsoudsten opnieuw dat jullie met de dood bedreigd werden en niet u alleen. Dat u documenten neerlegde die inhoudelijk tegenstrijdig zijn met uw eigen verklaringen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en wijst op een verzonnen verhaal en een bewuste poging om de asielautoriteiten te misleiden met frauduleuze documenten.”*

De Raad stelt in navolging van verwerende partij vast dat de brieven die verzoeker zelf ter staving van zijn relaas heeft neergelegd niet stroken met zijn verklaringen, nu verzoeker op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van het feit dat de taliban ook financiële steun zou hebben geëist van zijn familie in de dreigbrief en de bedreigingen in de brief in tegenstelling tot wat hij verklaarde niet alleen aan verzoeker zijn gericht (notities PO, p. 25-26) maar ook aan zijn hele familie. Verzoeker doet geen enkele poging om voorgaande motieven te weerleggen en deze blijven dan ook geheel overeenkomstig hun grondslag vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn.

De Raad stelt tevens vast dat de overige documenten die verzoeker heeft neergelegd niet dienstig zijn om de voorgaande analyse om te buigen. Wat de kopieën van taskara's van verzoeker en zijn vader en de foto van verzoekers vader en broers betreft, stelt de Raad vast dat deze stukken enkel verzoekers identiteit en regio van herkomst staven, wat blijkens de bestreden beslissing niet wordt betwist. Er kunnen dus geen elementen uit afgeleid worden die betrekking hebben op de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten zodat zij evenmin een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen hierover. Wat de documenten omtrent het overlijden van verzoekers neef betreft wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Deze documenten tonen an sich evenwel niet aan dat uw neef om het leven zou zijn gekomen in de door u uiteengezette omstandigheden, laat staan dat uit deze documenten zou kunnen blijken dat dit overlijden zou zijn voortgekomen uit een eerdere rekrutering onder dwang door de taliban.”* In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat hetgeen de neef is overkomen een essentieel element is van zijn eigen vrees en de redenering van verwerende partij niet kan gevolgd worden, laat verzoeker na dit concreet toe te lichten. Hierdoor worden deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier dan ook niet op dienstige wijze weerlegd.

Verder stelt de Raad vast dat de originele envelop waarin verzoekers documenten zijn verstuurd en die verzoeker heeft neergelegd niet kan dienen ter staving van enig element in verzoekers relaas. Ten slotte stelt de Raad ook vast dat ook de kopie van de klacht die verzoekers vader heeft neergelegd in het districtshuis bovenstaande vaststellingen niet kan ombuigen. Het betreft een schrijven van verzoekers vader aan de dorpsoudsten, waarin verzoekers relaas wordt uiteengezet door zijn vader met de vraag aan de dorpsoudsten om dit te bevestigen. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit COI focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”* toegevoegd aan de map ‘landeninformatie’ van het administratief dossier blijkt dat Afgaanse documenten een bijzonder relatieve bewijswaarde hebben daar documenten makkelijk op corrupte of frauduleuze wijze te verkrijgen zijn in Afghanistan, waardoor ook de bewijswaarde van dit document ernstig gerelativeerd moet worden en geen ander licht kan werpen op de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op het feit dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek volgens de Fiche NBM verklaarde dat zowel de taliban als Daesh hem wilde rekruteren, stelt de Raad vast dat verzoeker zich verder bij het CGVS niet heeft beroepen op enige vrees voor vervolging door Daesh, en de bevinding dat hij dit niet vermeldde bij het CGVS niet tot een andere conclusie kan leiden, zodat de Raad dit beschouwt als een overtollig motief.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen, de door hem neergelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, zijn voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet concreet aannemelijk heeft gemaakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.5. Verzoeker beroept zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in zijn verzoekschrift verder op een vrees voor vervolging omwille van zijn verwesterd profiel. Hij betoogt dat hij als verwesterd gezien kan worden in Afghanistan door zijn lang verblijf in Europa en doordat het voor zich spreekt dat terugkeerders gezien worden als verraders.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the*

population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat

niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is in de zin dat bij hem sprake is van gedragingen, kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit en morele integriteit dat van hem niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Zoals aangestipt in de bestreden beslissing werd op het einde van het persoonlijk onderhoud weliswaar door zijn advocaat een vrees voor vervolging omwille van verwestering aangehaald, maar kan uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoeker dit zelf heeft aangehaald. Ook in het verzoekschrift worden geen concrete persoonlijke elementen aangehaald met betrekking tot verzoeker die zouden wijzen op verwestering in zijn hoofd. Door louter in de verzoekschrift te stellen dat de desbetreffende redenering in het verzoekschrift te oppervlakkig is en te stellen dat het voor zich spreekt dat terugkeerders als verraders worden aanzien, zonder dit verder op enige wijze te concretiseren, toont verzoeker dit geenzins aan.

In dit verband stelt de Raad verder vast dat volgens zijn verklaringen verzoeker Afghanistan drie jaar geleden heeft verlaten en in België verblijft sinds 15 december 2020 (verklaring DVZ, nr. 37). Verder blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals reeds aangehaald dat op basis van de leeftijdstest die werd uitgevoerd, verzoeker op 20 januari 2021 een leeftijd van 23,66 jaar had met een standaard deviatie van 1,9 jaar en dus meerderjarig was toen hij Afghanistan verliet. Ook blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker van origine Pashtou is en een Soennitische moslim is (verklaring DVZ, nrs. 6d & 9). Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gekend en hij behoort tot etnische en religieuze groep die dominant in Afghanistan en een etnische groep die een meerderheid uitmaakt in verzoekers regio van herkomst Nangarhar (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, August 2022, p. 137), na de machtsovername door de taliban.

Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa zal worden gepercipieerd als verwesterd of als een persoon die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit dit zou kunnen blijken noch haalt hij concrete risico-bepalende factoren aan in dit verband. Verder stelt de Raad vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker, die zoals reeds aangehaald zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan vigerende wetten, normen en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban na de machtsovername. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt (notities PO, p. 9, 28) en hij geen gewag maakt van problemen met zijn familie voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen had, noch zijn er concrete indicaties dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan door zijn familie zou worden verstoten, noch zijn er specifieke individuele elementen eigen aan de verzoeker voorhanden die er op wijzen dat hij met systematische stigmatisering of discriminatie te maken zal krijgen die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nu ongeveer tussen drieëntwintig en 25 jaar oud is en nog maar 2 jaar België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog kan niet anders doen besluiten.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verslechterd na de machtsovername en hierbij wijst op het beleid van de taliban en de impact van het stopzetten van de financiële hulp, wijst de Raad erop dat hiermee werd rekening gehouden in de bovenstaande analyse en dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Uit de landeninformatie kan verder weliswaar blijken dat humanitaire organisaties op het terrein geconfronteerd worden met beperkingen inzake de inzet van personeel en ook met geweld op het terrein. Er blijkt evenwel niet dat humanitaire organisaties de toegang

tot Afghanistan systematisch wordt geweigerd of dat de taliban maatregelen hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of blokkeren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die tot een ander besluit kan leiden.

Waar in het verzoekschrift, onder verwijzing naar *Tracking Disorde During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report*, wordt benadrukt dat de rapportering over de veiligheidssituatie is verminderd onder meer door beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, wijst de Raad er op hiermee rekening werd gehouden in bovenstaande analyse en dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat ondanks de beperkingen, ook de berichtgeving over veiligheidsincidenten niet is gestopt, wat ook blijkt uit de actualisatie van de informatie over de veiligheidssituatie in de aanvullende nota van verwerende partij.

Waar verzoeker in het verzoekschrift betwist dat het aantal ontheemden zou afnemen en daarbij een weblink opneemt naar *Afghanistan Crisis Response Plan 2022*, zonder dit verder concreet toe te lichten, toont hij evenmin aan dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn. Hiermee toont verzoeker niet aan dat de hogervermelde conclusie – met name dat er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – niet langer accuraat zou zijn of gedragen door de hogervermelde informatie. Dat er nog steeds gewapende groepen waaronder ISKP en andere actief zijn in Afghanistan na het verdwijnen van de voormalige Afghaanse regering wordt niet betwist, maar verzoeker toont met dit betoog niet aan dat de conclusie dat er algemeen een significante daling is van het willekeurig geweld in Afghanistan, niet correct zou zijn of geen steun zou vinden in de beschikbare landeninformatie, rekening houdend met de beperkingen waarmee bronnen te kampen hebben.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist

is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert geen enkel individueel element aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid indien hij zou terugkeren naar zijn provincie van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

6.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET